

[Justitsministeren.]

ninger, han anførte, og der er derfor ikke anledning for mig til at gå i enkeltheder; heller ikke under hensyn til, hvad der er skrevet i et enkelt blad.

Jeg anbefaler de stillede ændringsforslag og anbefaler at stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

A. C. Normann: Det har hele tiden været min opfattelse under denne sags behandling — og den er ikke blevet afsvækket — at skulle man finde frem til den administrativt set mest rationelle ordning af politiets ledelse, kunne man ikke komme uden om at tage hensyn til forvaltningskommissionens forslag om at koncentrere og forenkle ved at samle så godt som al indfyldelse i et direktorat. Jeg taler ikke her om den indfyldelse, justitsministeren naturligvis altid må have som politiets øverste chef og som justitsminister. Det ville have mange fordele og afskaffe en hel del dobbeltfunktioner og dobbelt administration. Men alligevel er det det radikale venstres opfattelse, at det er klogt af den højtærede justitsminister, at han ikke er faldet for fristelsen til at koncentrere al magt i et direktorat for at imødekomme ellers ganske forståelige ønsker om forenklinger i statsadministrationen, sådan som de kommer meget stærkt til udtryk både fra befolkningens side og også herinde i det høje ting. En sådan ordning ville nemlig svække den parlamentariske ministers stilling i forhold til etaten — i så fald ville det være berettiget at tale om etaten — og selv den højtærede justitsminister og hans efterfølgere på denne høje post er jo kun mennesker. Nu og da vil vi formodentlig opleve en justitsminister, der har for beskeden en indsigt i politiforhold eller for ringe en personlig styrke til at hævde sin parlamentariske uafhængighed af etatens officerer. Derfor tror jeg, det er godt, at vi ikke tilvejebringer den stærke koncentration af den politimæssige og den administrative magt.

Der er her i landet — det tror jeg man

kan sige — ikke grundlag for at tale om en politistat, heldigvis; men også her i Danmark er vi blevet kuldkære overfor totalitarismen og overfor magtkoncentration, og vi ønsker at hindre, at et grundlag, der kan trodse den folkelige indstilling på dette område, nogensinde opstår. I så henseende har vi, tror jeg, den store og gode del af politikorpset med os. Dertil kommer, at de ulemper, som forvaltningskommissionen pegede på, i det væsentlige er afhjulpet ved det foreliggende lovforslag.

Nu er det muligt, at en og anden i forbindelse med kompetencefordelingen vil hæfte sig ved, at chefen for politiets efterretningstjeneste nu kommer i direkte rapport til ministeren, og at hans stilling som chef verificeres i loven, bl. a. fordi viderekredse i befolkningen med ængstelse og uvilje hører om hans funktioner. Jeg nævner det — det har både den højtærede justitsminister og socialdemokratiets ordfører også gjort — i forbindelse med den megen opmærksomhed, der nu påny rejses i pressen omkring efterretningstjenestens kartoteker. Men jeg har lyst til at bemærke, at efter min opfattelse er det knap nok berettiget at vende lidenskaberne imod en bestemt afdeling af politiet, mod en bestemt højere politiofficer, hvem ingen beskylder for mangel på dygtighed, og som formentlig kun gør, hvad regeringen mener er hans pligt. Det må holdes ham tilgode, at den afdeling, han leder, normalt ikke har den egenskab, at den populariserer sin chef. Kritikken har ikke bare, som den højtærede justitsminister mener, været nævnt i et enkelt blad, men er i øjeblikket i gang rundt omkring i den danske presse; i alt fald har jeg set 3 blade kræve en redegørelse fra ministeren på det punkt.

Overfor denne kritik må jeg erkende, at jeg ikke kan se igennem disse forhold, bl. a. fordi de oplysninger, der hidtil er givet fra autoritativt hold, er sparsomme, men jeg kan næppe tage fejl i een ting, som jeg ønsker at fremhæve, og det er dette, at hvad der foregår og efter pressens omtale nu